

Nieuw-Guinea

Het land met een universele taal: De dans

In een vrolijk, opwindend ritme klinken de tom-toms tot ver in de omtrek. Feestelijk uitgedoste mannen en vrouwen zingen en dansen op de houten vloer van het boven het water gebouwde dorpje. Het is feest in de kampong. Waarom? Och, dat doet er niet toe. Het kan zijn voor een verjaardag, een huwelijk of geboorte. Wat het ook is, het is een reden om vreugdevol en uitgelaten te feesten. En dat wil zeggen: dansen. Nergens zijn zulke grote verschillen als bij het volk van Nieuw-Guinea. Vrijwel niets is hetzelfde. Er zijn maar liefst enkele honderden verschillende talen. En vaak kunnen de mensen van twee naburige stammen elkaar niet verstaan. Maar er is één universele

lichaamstaal: de dans. Het is de taal waarvan zij zich bedienen bij hun grote menselijke sentimenten, emoties en hartstochten. Zij brengen er mee in beeld wat niet gezegd kan worden, of niet onder woorden kan worden gebracht.

Hier is het de vreugde om iets blijmoedigs. In hun dansen zit ongetwijfeld een bepaalde systematiek. En waarschijnlijk zullen er etnologische of danshistorische wetenschappen uit te putten zijn. Maar belangrijker dan dat: het is een waar genoegen om de landskinderen van Nieuw-Guinea te zien op ongedwongen en spontane momenten. En groep mensen, eveneens levend onder het rood-wit-blauw, gegrepen door blijdschap en dat uitend in de taal die superieur is aan woorden!

HAB

